

5. Господе, нисмо ми достојни Доброте, коју чиниш нам;
Дела, којима с' ми дивимо Свршио си Ти Христе сам.
Љубав, милости Твоје крас, Вечно помири с' Богом нас.
6. Из подашне Ти, Спасе, руке Добру се надат', мож'мо тек;
Зато идемо добре воље Кроз овај тужни земље век:
К'о деца ту, наслѣдни там', Кад Ти нас с' Тобом спојиш сам.
7. Та љупка срећа нам је дата, Наслѣдство лепо дато нам!
Радо би' каз'ли свим људима Шта Твоја милост даде нам.
Свим' то желимо радо ми, Јер то имати могу сви.
8. Тешко нам пада, кад немају, Још теже кад не примају,
И без богатих ових дара Јадни тај живот проведу.
Ко дара тражи том' ће с' дат', Христов је извор пребогат!

146. КАКО ЋЕ НАМ БИТИ?

(На глас бр. 180.)

mf

1. { Ка - ко ћ' нам би - ти, кад свр - ши - мо
Кад из ту - ђи - не у дом свој до -

mf

теш - ку, Ал' и по - след - њу бор - бу ве - ре
ће - мо, И у - ће - мо на вра - та веч - но -

ми; } Кад зној по-след-њи о-та-ре-мо
сти! }

с' ли - ца, С' но-гу по - след - њи о - тре-се-мо

прах, И кад из - бли - за у-гле-да-мо о-но,

Што је сад пу-тем кре-пи - ло нам дух!

2. Како ћ' нам бити, чујући анђелски
Где нам на сусрет љупко ори глас;

- Кад с' златне харфе кроз небеса чују,
Јагњету појућ', кој' помири нас;
Кад алилуја свих искупљеника
Одјекне небом у најдаљи крај,
Молитве свете кад Творцу потеку
Пред Свевишњег Престола Му сјај!
3. Како ћ' нам бити, кад Исусу који
Отвори небо и помири свет,
Ослобођена душа нам од тела
Узмogne дићи жеље жарке лет;
Кад с' ока вере светла људска спадне,
К'о што с' пред сунцем губи магла сва,
И ми тад' Сина, угледамо Бож'јег,
Где ј' на престолу Господар света!
4. Како ћ' нам бити, када са престола
Чујемо Његов умиљати глас,
Кој' вели: "Од'те ви благословени!"
Кад у виделу засја пред нам Спас, -
Кад сагледамо умилне Му очи,
Што сузе лише за сва људска зла,
И ране, што су часну крв пролиле,
Која од вечне смрти нас опра'.
5. Како ћ' нам' бити, када широм неба
Пођемо шетат' с' блаженима свим,
Реком живота, где жића дрвеће
Весело цвета красом небесним;
Где вечна младост сјаје од свих страна,
Током времена не застари кад;
Гдено се за смрт и не чује нигда,
И блаженима није никад јад!
6. Како ћ' нам бити? Што не вид'ло око,
Нит' чуло уво, нит' постиг'о ум,
То нас у земљи обећаној чека,
Кад све свршимо и дођемо там'.
Де сложно дакле! Пођ'те уском стазом,
Вредно је за то сав положит' труд, -
Ко тамо доспе, за навек је блажен;
Где Господ даје мир, утеху свуд!